

En säsong på upphällningen!

Hata hösten och må mycket bättre...

Hur många gånger har jag inte på senaste månaden träffat människor som älskar att plocka svamp. Med en patologisk frenesi beger de sig ut i "skog och mark" iklädda gröna gummistövlar och hund och pratar om "underbara färger" och "hög och klar luft". Sedan kommer de tillbaka med korgen fylld av olika sorters slemmiga tingestar vilka rengöres, fräses, förvälles och/eller torkas, förpackas, fryses in och sedan bjudes till allehanda rätter när man som intet ont anande kommer på besök. Ja, ja – jag skall inte klaga. Hittills har jag ju undkommit med livet och jag har heller inte behövt tillbringa

Herr Kantarell kan ta sig i dalen!

fjorton dagar i dialys på Sahlgrenska sjukhuset. Fast

skeptisk är jag. Det finns professionellt odlad svamp med kvalitetsgaranti i grönsaksdisken på Willys och den är billig – och god!

Alla dessa höstglada människor, som svampar, äpplar, syltar, saftar, kurar skymning, tänder ljus och håller på med en massa annan myspenalism, gör det säkert för att glädja sig själva och andra och är troligtvis egentligen inte onda människor – i alla fall inte i ordets mer religionsvetenskapliga bemärkelse. Många av dem vill säkert dela sin glädje över naturens förruttnelse och död och fira att vi nu går in i sex månaders väderhelvete. Det är tillåtet med den här typen av döds Kult i Sverige. Vi har åsikts- och religionsfrihet! Fast bikers är de inte...

Nu måste man inte vara lika sjukligt höstnegativ som jag. Jag börjar muttra redan sent i juli, du vet när man för första gången börjar märka att solen inte klättrar riktigt lika högt längre – och att kvällarna börjar bli mörka. Monika brukar, när jag ger uttryck för detta, titta på mig med något som liknar avsmak och sedan håller hon en föreläsning om att "det kanske blir en fin höst och att vi inte ställde in hojarna förrän i början av november förra året". Jag är klok nog att inte svara eller gå i polemik med henne i de lägena, utan behåller mina farhågor för att kunna presentera dem längre

fram. "Hehe – vad var det jag sa! Ösregn hela september och en ovanligt illvillig oktober!"

Säsongen '08 var heller ingen höjare för det egna körandets del. Visserligen har jag hållit mig upprätt, men Grünilla fick snuva den 26 april och stod en hel underbar vårmånad nere hos doktor Kenneth. Göran & Yvonne, mesta körpolarna för Monika och mig, tog en femveckors "Tour de France" tidigt, så hela juni och en bit av juli rök tillsammans med dem. Några längre utflykter har det alltså inte blivit. Tror inte ens jag kommer upp i 1000 mil den här säsongen. Längsta sammanhängande åket blev årets Tre Gringos och det gick inte längre än raka vägen till Skåne.

Fast träffar har det blivit; fyra stycken faktiskt om man räknar de större. Har det inte körts så mycket har det i alla fall druckits pilsnerdricka. Det hela började med re-la-la-laxade Varbergs-träffen, fortsatte med Bosses camp-bygge på till minnet av Swedish Bikemeet, ramlade vidare till Riksträffen på Tånga och avslutades med Gränsö. Laholmsträff blev det dessvärre inte, för Monika skulle flytta hem till mig och det var enda tänkbara helgen att bli sambos på allvar. Så kan det gå. Man kan inte åka på allt dessvärre, även om man vill. Fast nu har jag tappat spåret. Det skulle ju handla om att bejaka att hata hösten. Inte om att älska sommaren!

När du väl accepterat att du inte är en skogsmulle (om du inte har en off-roadhoj i bakfickan) och att det roliga är slut för i år, handlar det om att finna saker som får dig att överleva trots att en av tre huvudsysselsättningar fallit bort från ditt liv. (De andra, otukt och pilsner är ju mer väderoberoende och kvarstår!)

Det är då Vulcan Riders off-bike aktiviteter kan fylla ditt liv med mening. Jag lutar mig hårt mot dem och rekommenderar starkt till alla andra höst- och vinterdeppiga att göra likaledes. Bejaka att du hatar hösten och vintern och sök dig till dina gelikar! Undvik alla höstromantiker och kolla upp vad som händer inom 50 mil från där du bor. Sistlidna mellansåsong bevistade till exempel jag...

Höstmiddagen i Växjö; En mycket trevlig tillställning under ledning av herr regionansvarige Bosse Johansson med parant maka Mia. Om detta finns redan att läsa i Tanken så det tänker jag inte kommentera vidare här. Läs texten och häng på istället. Jag åker dit nu till helgen.

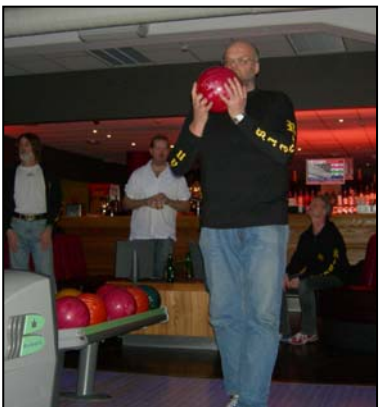
Funktionärsträffen i Borghamn; Varje år i vidriga november träffas alla funktionärerna i Vulcan Riders Sweden på en intensiv arbetshelg. Det är en mycket trevlig tillställning, inte minst eftersom man sällan träffar folk från de regioner där man inte åker och eftersom jag är en tråkig fan som håller mig söderöver till största delen, blir det inte så ofta man får hålla krigsråd med folk från Norrland (=norr om Jönköping ☺)

Dessvärre brukar styrelsen piska oss stackars tillresta ganska hårt och det är mycket som skall läggas fast: träffkalender, riksträffen, större regionövergripande körningar, policyfrågor, webbfrågor och annat. Det är i allmänhet först ganska sent om kvällen som man kan få vila ut i varandras famn och få tjöta om mer vardagliga ting.

After Vulcan med Region Göteborg; Detta är en skön sed anordnad av Magnus #1545 varje år där vi i regionen ses, dricker pilsner, kollar bilder, dricker pilsner, äter mat, dricker pilsner, umgås och dricker pilsner. Den träffen håller modet uppe i flera veckor

Vulcan Bowling i Göteborg; En för mig mycket viktig aktivitet, eftersom jag fram till nyligen hade det lokala mästerskapet. Dessvärre gick det inte så lysande nu senast, då mitt lag kom fetsist! Sömlös har jag legat och laddat och nu hoppas jag inför kommande arrangemang att kunna försvara min position som jumbo. Jag är nämligen inte bara kass på det här – jag är ohyggligt kass! Det skulle vara genant att försöka skylla på fatöl, taskigt vänsterknä eller psykning från illasinnade kamrater...

På två hjul; Om detta finns också att läsa mer ifall du blåddrar lite i Tanken. I år var det vi i Göteborg som stod för värdskapet. Det var stenhårt jobb och svinkul i nästan en hel vecka. Vi som byggde montern började redan på tisdagen, också med festen! I år bli det Stockholm. Förhoppningsvis kommer jag att ha tid och råd att åka upp. Man vill ju heller inte missa att se de nya VN1700-modellerna! Stockholm är med i Schengen vad jag har hört, så man behöver varken pass eller visum och att det skulle finnas isbjörnar på gatorna är nog bara en skröna som de hittat på av turistskäl...

Vårfest i Skåne; På andra sidan vintern, just i brytningstiden, strax innan man kan kalla vädret för vår, bjuds det på vårfest i Skåne. Skåne är hemma för mig – men jag tror att det blir det också för var och en av er som dristar sig att hemsöka landskapet ifråga. Skåne-vulcanerna är heller

inget ledsamt gäng och det brukar vara glada tillställningar det där. Sistlidna vårfest slog jag följe med Classe Medlemsansvarig och vi samåkade ner för att begå sagda blot. Kanonskoj var det – och gott, gott. I år råkade det hela sammanfalla så, att det var bowling i Göteborg på fredagen och vårfest i Skåne på lördagen. Det är smällar man får ta. Det kostar att ligga på topp och vi åkte ju i Classes bil...☺

Provkörningen på Mickes Motor i Växjö; Må vara att det var på väg dit som jag blåste min bakre vipphus-packning, men det var i alla fall en mycket trevlig helg. Farbror Bosse har hand om provkörningarna på Mickes Motor i Växjö. Vad är då

mer passande än att vi tar dit en binge vulcanister för att markera lite gentemot HOG och annat löst folk som förrirrar sig till platsen. Att det hela sedan kombineras med den välkända Johansson/Rahnska gästfriheten gör ju inte saken sämre. En kanonhelg, vipphuset till trots. Jag visste ju heller inte då att det skulle ta en månad att få det fixat. Då hade jag kanske tittat djupare i Saké-flaskan...

Första maj middagen med Region Skåne; Say no more! Tack Micke och ni andra! En lunch i vårens tid med skiraste grönska (må vara att det pissregnade) på det legendariska värdshuset Spången. (Ja just det – Kalle på Spången) Vilket sillbord! Och småvarmt och allt det andra. Milda Moder Matilda så gott. Den här gången slog jag följe med Lars-Åke och Bia 6K. Tyvärr var det jag som körde, så det fick bli sill med Ramlösa, men det var ändock suveränt och väl värt de 60 mil det tog tur och retur...

Vad lära av allt detta då? Tja, förhoppningsvis ingenting nyttigt, annat än att vänner och kamrater är viktigt och hojvänner lätt blir lite kärare än andra och att delad vinterångest är möjlig att vända till många sköna mötesaktiviteter! Fast det kan vara nog så viktigt att veta. Inte minst för dig som är ny i VRS. Kom med också när hojen är inpackad för vintern och ha kul med oss – över regiongränserna!

